ROLLING STONE

100 НАЙГУЧНІШИХ МУЗИЧНИХ СКАНДАЛІВ ЗА ОСТАННІ 50 РОКІВ

№ 14: КЕЙТІ РОУЗ РОЗБИВАЄ СЕРЦЕ РАЯНА ЛА-НІВА (І СВОЮ КАР'ЄРУ)

У такі моменти почуваєшся геть старим пеньком: молодь і гадки не має, що Раян Ла-Нів, сучасна зірка великого екрана, колись був просто звичайнісіньким Раяном Ла-Нівом — дотепним хлопчиною з молодіжного скетч-шоу. Хоча «Показуха» й протрималася недовго, та все ж устигла стати трампліном для багатьох зірок, зокрема й для його колишньої пасії, Кейті Роуз. Ла-Нів та Роуз познайомилися на знімальному майданчику ще підлітками, а щойно обоє злетіли до слави — вона як сольна виконавиця, а він як один із п'яти учасників *CrushZone*, найгарячішого бой-бенду тих часів, — їхній роман опинився під пильним оком преси.

Їхня епоха як головної пари попсцени раптово обірвалася, коли Ла-Нів заявив про зраду Роуз. Хоча підтверджень цієї інформації так і не було, скандал розгорівся з новою силою після чуток, що Роуз крутила роман ні з ким іншим, як із Келвіном Тайлером Кірбі — ще одним учасником гурту *CrushZone*.

Наче життя вирішило наслідувати мистецтво, Ла-Нів покинув *CrushZone* заради ролі в стрічці «Поцілуй мене першим» — доволі вільному ремейку «Непристойної

пропозиції», що невдовзі стала для нього проривом. У ній він зіграв нещасного чоловіка, який безпорадно спостерігає, як руйнується його шлюб, коли дружина продає себе.

А як щодо Кейті Роуз? Співачка з гугнявим голосом і так уже йшла на дно, а скандал став останнім цвяхом у труну її кар'єри.

УВЕРТЮРА

Це було бойове хрещення в стилі музичного театру. Тільки-но ми розпакували валізи, як замість звичного для мого єврейського літнього табору ознайомчого дня нас усіх згребли до театру й оголосили про прослуховування для фінальної вистави.

Просто. Зараз.

У таборі «На біс» все було серйозно.

Більшість тремтіла б від страху, але не я. Я була готова до випробування. Навіть більше, ніж просто готова.

Саме заради цього я й хотіла сюди потрапити.

План був бездоганний.

Крок перший: умовити батьків-скептиків витратити гроші з бат-міцви [1] на дорогий, елітний театральний табір.

Крок другий: вразити всіх у таборі своїми талантом, чарівністю та завзяттям.

Крок третій: зірвати овації на фінальній виставі й закарбуватись у пам'яті присутніх агентів, менеджерів та інших театральних великих шишок.

Крок четвертий: підкорити театральний світ.

Я примостилася в останньому ряду та взялася оцінювати конкурентів.

Я передбачала, що найважчим буде перший крок, однак розуміла: решта шляху теж не піде як по маслу. Тут вистачало талантів — ще й яких! — але мене це не лякало. Немає жодної втіхи стати найкращою серед

---

[1] Бат-міцва — єврейська церемонія, яка відзначає перехід дівчинки в доросле життя в юдаїзмі і відбувається, коли дівчинці виповнюється 12 років (у деяких громадах — 13). — *Тут і надалі прим. пер.*

посередностей. Якщо вже на те пішло, так мій тріумф прогримить ще гучніше.

Прослуховування проводили в алфавітній послідовності, тож я мала перевагу спостерігати за всіма від літери А до Розенберг, поки черга дійшла до мене. За годину я встигла двічі поміняти пісню для прослуховування, помітивши, як журі в першому ряду зітхає від нескінченних інтерпретацій «I Dreamed a Dream» та «Don't Rain on My Parade».

На щастя, я підготувала щонайменше з десяток номерів — від цілком очікуваних до маловідомих. Зараз вагалася між «If I Were a Bell» та «Lion Tamer». Одна весела, інша — меланхолійна. Здебільшого співаки схилялися до другого варіанта, тож я — до першого. На щастя, обидві я виконувала ідеально.

Головне — вирізнитися.

На сцену вийшла наступна учасниця.

— Рейчел Джеймс, — відрекомендувалася вона. Волосся густе й блискуче. Зуби — бездоганні.

Поруч зі мною пролунало тихе зітхання. Я зиркнула вбік і побачила за здоровецькими круглими окулярами скривлене від зневаги обличчя.

— Це сценічний псевдонім, — пояснила дівчина, помітивши мій погляд. — Насправді її звати Рошель Іловські.

Сценічний псевдонім. Мабуть, мені теж такий знадобиться.

Та коли я уявляла, як отримую свою (першу) премію «Тоні[1]*», то завжди чула: «І переможницею стає… Кетлін Розенберг!».*

---

[1] *Tony Award* (або повна офіційна назва «Премія Антуанетти Перрі за театральну досконалість») — премія, яку присуджують щороку за досягнення в області американського театру, включно з музичним театром (зокрема, за постанови на Бродвеї).

Я бачила — з того, як журі подалося вперед, як у залі запала тиша та як рівно вона тримала плечі, — що Рейчел чудово розуміє, що робить.

Так і було.

Голос у неї був розкішний. Кришталево чистий і виразний.

Хоч аплодувати на прослуховуваннях заборонено, добра половина табору все ж вибухнула оплесками. Ніхто й не намагався їх вгамувати.

— Вона крута, — сказала я.

— Вона вже їздила з гастролями, — відповіла дівчина в окулярах.

Я аж затамувала подих від заздрощів. І трохи занервувала.

— Вау, — видихнула я.

— Вона те ще стерво.

Я здивовано й захоплено глянула на свою нову подругу. Та знизала плечима.

— Минулого року вона накидала шишок у моє ліжко, — пояснила вона. — І поцупила мою програмку Rent *з автографами.*

— От же ж справді стерво, *— сказала я. І дійсно так думала.*

— Я — Гаррієт, — представилася дівчина з косами-боксами, зібраними над чолом у високий закручений вузол.

— Кетлін, — відповіла я.

Ми потиснули одна одній руки.

— Перше літо? — спитала вона.

Я кивнула.

— У мене четверте.

— Мабуть, знаєш тут усіх, — припустила я.

Гаррієт знизала плечима, але із задоволеною усмішкою.

— Дуже приємно познайомитися, — сказала я.

І це теж було щиро. Фанатка Rent*, що знає всі таємниці «На біс»? Наче мені згори всміхнувся сам покровитель музичного театру — Стівен Сондгайм.*

Можливо.

— А що ти співаєш? — поцікавилася я.

— Я альт, — відповіла вона.

Ото пощастило. Нова подруга, з якою не доведеться змагатися.

— Але я переважно пишу пісні, — додала Гаррієт.

— Ти пишеш власні пісні?

Гаррієт кивнула.

Вона ніби щойно зізналася, що має суперсилу.

— Ти моя нова найкраща подруга, — заявила я.

— Окей, — відповіла вона.

Гаррієт знала все та про всіх. Принаймні все важливе: скільки літніх сезонів вони відбули тут, чи брали участь у фінальній виставі та чи виступали професійно.

— Це Кортні, — казала вона. — Шість сезонів. Була у виставі лише раз, і то в масовці.

Або: «Це Шона. Лише другий сезон, але торік виступала в дуеті».

Або: «Коріни не було тут минулого літа, зате позаминулого приїздила. Здається, співала в хорі».

Це трохи нагадувало мені тата, коли той торохкотить про бейсбольну статистику. Тільки її слухати вже було справді цікаво.

— А. Це. Хто. Такий? — спитала я.

Мою увагу цілком полонив найвродливіший хлопець, якого я коли-небудь бачила. Йому було на вигляд щонайменше шістнадцять. А це вже, безперечно, чоловік. Він

мав кучеряве волосся, розділене проділом посередині чола, намисто з мушель пука, і я не могла відвести очей від того, як він засунув великі пальці в кишені своїх штанів карго, погойдуючись на п'ятах. І ноги мав гарні. Міцні й засмаглі.

— Келвін Кірбі, — відрекомендувався він, стоячи просто посеред сцени.

Усі гормони в моєму тілі спалахнули, мов перегріті лампочки. Пух. Пух. Пух.

Він — баритон.

Я приречена.